

Iwona Dąbrowska, Boško Babič

Radzikowo Stare, woj. płockie. Stanowisko "Gaik"

Informator Archeologiczny : badania 16, 223-224

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

RACIĄŻ, gm. Tuchola
woj. bydgoskie

Uniwersytet Łódzki
Katedra Archeologii

Badania prowadziła Pomorska Ekspedycja Archeologiczna UŁ, autor sprawozdania mgr Kaciej Trzeciński. Finansował Uniwersytet Łódzki oraz Urząd Wojewódzki w Bydgoszczy. Czternasty sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /XIII w./ - stolica kasztelania.

Wykopy założono w północno-wschodniej części grodziska. Swym zasięgiem obejmowały teren od zachodu - koronę wału, przechodzącą w naturalny stok, jego podstawę i dalej ku brzegowi jeziora. Powierzchnię wykopów wynoszącą 200 m², eksplorowano warstwami naturalnymi. W części zachodniej uchwycono koronę wału o konstrukcji drewniano-ziemnej, oblepianej od zewnątrz gliną, która uległa zniszczeniu na skutek pożaru, który na przełomie XIII/XIV wieku definitywnie zakończył egzystencję grodu. Poniżej, na stoku zalegały warstwy wyrównawcze i niwelacyjne związane z odbudową Raciąża po pierwszym pożarze w 1256 r. Warstwy te osadzone były na próchnicy pierwotnej, uchwytej tylko na terenie płaskim, w której zlokalizowano jamy z luźnym materiałem ceramicznym z V okresu epoki brązu.

Stok i jego podstawa umocnione były przed osypywaniem warstwą gliny. Wzdłuż podstawy stoku, równoległe do linii brzegowej jeziora odkryto fragment drogi szerokości około 2 m, wyłożonej brukiem kamiennym. Na wschód od drogi zlokalizowano dawny poziom brzegu jeziora. Różnica jego poziomu między XIII wiekiem a czasami współczesnymi wynosiła około 70-80 cm.

Materiał zabytkowy stanowiły niewielkie ilości ceramiki i kości zwierzęcych.

Badania będą kontynuowane.

RACIĄŻEK, gm. Nieszawa
woj. włocławskie

patrz
późne średniowiecze

RADZIKOWO STARE
woj. płockie
Stanowisko "Gaik"

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Zakład Epoki Metali
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Iwona Dąbrowska wspólnie z dr. Boško Babićem. Finansował IHKL PAN. Siódmy sezon badań. Wczesnośredniowieczny i średniowieczny ośrodek kultowy.

Badania prowadzone były wspólnie z archeologami z Instytutu do Badania Kultury Słowian w Prilepie, w ramach polsko-jugosłowiańskiej umowy o współpracy.

Badane stanowisko zwane "Gaikiem" położone jest na północnym krańcu wsi Radzikowo Stare, na naturalnym wzniesieniu morenowym górującym nad okolicą, a stanowiącym południowo-zachodni cypel Wysoczyzny Płockiej. Posiada ono w profilu kształt ściętego stożka, w planie regularny, owalny o rozmiarach 40 x 60 m. Tegoroczne wykopy badawcze koncentrowały się w południowej i zachodniej części wzniesienia, na zboczach. Przekopano łącznie 56 m² powierzchni eksplorując 7 wykopów /2 x 4 m/ do głębokości maksymalnej 1,8 m od powierzchni ziemi. Ponadto oczyszczono i wykonano dokumentację rysunkową 40 m profilu zwirowni, która to zniszczyła południowo-zachodnią część wzniesienia. W wyniku badań odkryto na zboczach południowym i zachodnim wzniesienia pozostałości jam owalnych oraz rowu, analogicznych do obiektów tego typu odkrytych na szczycie wzniesienia. Tegoroczny sezon wykopaliskowy na stanowisku Gaik w Radzikowie dostarczył nowych materiałów do rekonstrukcji zabudowy przestrzennej wzniesienia pełniącego w okresie wczesnego średniowiecza funkcję zorganizowanego ośrodka kultowego.

Na terenie wsi Radzikowo Nowe, stanowisko 1, przeprowadzono badania sondażowe w miejscu znalezienia podczas badań powierzchniowych, brązowego zakończenia pasa. Przekopano łącznie powierzchnię 14 m², eksplorując dwa wykopy /4 x 2 m, 4 x 1,5 m/. Wyniki badań dały wynik negatywny z punktu widzenia problematyki archeologicznej. Na podstawie dużego nasycenia warstw ułamkami rur drenowych wyjdaje się, iż brązowe zakończenie pasa pochodzić może ze zniszczonego podczas kopania rowów melioracyjnych grobu.

ROCHY, gm. Zduny
woj. kaliskie
Stanowisko 1

Krotoszyńskie Towarzystwo
Kulturalne

Badania prowadził mgr Dionizy Kosiński. Finansował WKZ w Kaliszu. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko wczesnośredniowieczne z fazy D.

Stanowisko odkryte w trakcie badań zaplecza osadniczego grodziska w Piaskach, gm. Zduny. Odległość od grodziska wynosi 800 m a 200 m na zachód od stawu Ostawnik i tyleż na południe od drogi Zduny-Cukrownia - Rochy w paśmie wydmy, w kotlinie, w lesie na porębie pod roczną uprawą. Stanowisko jest wielokulturowe. Na powierzchni około 1 ha występują skorupy naczyń kultury łużyckiej i wczesnośredniowiecznych z fazy D i drobne spalone kości.

W wykopie sondażowym /5 x 5 m/ i głębokości 1,3 m wyróżniono trzy warstwy: 1. humusu leśnego, o miąższości do 10 cm; 2. ciemnożółtego, sykiego piasku z drobinami węgla